

[Undervisningsministeren.]

drevne trafikmidler er de eneste forbindelser med omverdenen. Fribefordringen med statens befordringsmidler er stort set gratis for staten, idet undervisningsministeriets udgifter til fribefordringen fremkommer som indtægt hos statsbanerne.

Af de nuværende udgifter til fribefordring — 17,5 mill. kr. — vender således godt 14 mill. kr. tilbage, medens knap 3 mill. kr. er en reel statsudgift for fribefordring på private trafikruter. Dette beløb vil selvsagt stige, såfremt private ruter optages under ordningen i videre omfang end hidtil. Dersom Juelsminde-Kalundborg ruten skulle optages under ordningen, ville det uundgåeligt rejse spørgsmålet om helt at forlade det hidtidige princip, hvorefter man med beskedne konsekvenser for statskassen stiller statens eget trafikapparat til rådighed for fribefordring af skoleelever m. fl., og gå over til en ordning, hvorefter adgangen til fribefordring er uafhængig af valget af trafikmidler.

Jeg har prøvet at få belyst de finansielle konsekvenser af et sådant skridt, og ministeriet har på ny været i forbindelse med generaldirektoratet for statsbanerne herom. Jeg må imidlertid desværre meddele, at det ikke — på grund af de vanskeligt beregnelige faktorer, der indgår i sagen — lader sig gøre at fremskaffe egentlige beregninger, og kan derfor kun give en skønsmæssig vurdering af de med en nyordning forbundne merudgifter. Jeg skal herom bemærke følgende:

Foruden de private ruter, der som nævnt allerede er inddraget i ordningen, fordi de repræsenterer den eneste eller omtrent eneste trafikforbindelse til vedkommende landsdel, findes der ca. 10 private skibs- og færgeforbindelser og ca. 1.300 private rutebilstrækninger. Det er ikke muligt at skaffe klarhed over, hvor mange af de af statsbanerne foretagne fribefordringer der i givet fald ville gå over til private ruter. Det er også vanskeligt at sige noget sikkert om, i hvilket omfang inddragelse af private trafikruter i ordningen vil medføre en forøgelse af det antal skoleelever m. v., der ønsker fribefordring.

Jeg anser det imidlertid for realistisk at antage, at ca. en femtedel af de af statsbanerne fribefordrede elever — dersom en nyordning gennemføres — ville benytte private trafikforbindelser. Såfremt hertil føjes en mindre stigning i antallet af fribefordrede

elever i det hele taget som en følge af adgangen til fri befordring med private ruter, må det forventes, at statens reelle udgifter i forbindelse med fribefordringsordningen ville stige med et beløb på mellem 3 og 5 mill. kr. årlig.

Jeg kan ikke se, at det på et tidspunkt, hvor det gælder om at holde statens udgifter nede, vil være muligt at påføre staten denne merudgift.

Af *Grøndahl* til landbrugsministeren (11. juni 1963):

„Kan landbrugsministeren give tilsagn om, at der ved eventuelle fremtidige klager om formodede tjenesteforseelelser på landbohøjskolen fra ministeriets side ikke alene bliver forlangt en redegørelse fra vedkommende afdeling, men også en udtalelse fra såvel rektor som fra det veterinærvidenskabelige fagråd?

Finder ministeren det foreneligt med landbohøjskolens klinikchefers embedspligter og med en forsvarlig behandling af syge dyr, at klinikcheferne faktisk boykoter landbohøjskolens røntgenafdeling?“

Mine spørgsmål til den højtærede minister er udelukkende fremsat for at opnå en bedre behandling af syge dyr på landbohøjskolen, drejer sig ikke om for eller imod personer og har til baggrund den klage, som landsretssagfører Børge de Waal på en klients vegne den 13. maj d. å. skriftligt indsendte til ministeren angående en ganske utrolig behandling af klientens syge hund på landbohøjskolens ambulatoriske klinik den 11. maj d. å. Klagen er blevet en del drøftet i dagspressen.

Ifølge samme dagspresse har ministeren svaret afvisende på klagen og, så vidt jeg har opfattet det, hovedsageligt støttet på forklaringer fra forstanderen af den ambulatoriske klinik, altså fra den, klagen har været rettet imod.

Det ville, synes jeg, være både mere betryggende og naturligt i en sådan sag med en alvorlig klage, at ministeren også havde forlangt en udtalelse såvel fra landbohøjskolens rektor som fra det veterinærvidenskabelige fagråd.

At de usædvalige forhold, der for tiden hersker på landbohøjskolen, skal gå ud over syge og ganske sagesløse dyr, er en urime-